

בית הספר "עמקים-תבור"

סל תרבות לשנת תש"ע, 2010
תלמידי כיתות ט'
במפגש עם הסופרת

הגור ינאי

יום שלישי- 17.11.09

שעות:

8.55-9.40

9.55-10.40

10.45-11.30

ינאי מקריאה מתוך "המים שבין העולמות" (צילום: יהונתן צור, עריכה: תמר אברהם)

הקליקו
כדי
לעבור
לדף
אינטרנט

ינאי עובדת על הרומן החדש (צילום: יהונתן צור, עריכה: תמר אברהם)

הגר ינאי

הגר ינאי נולדה בקיבוץ ברקאי. בגיל 16 עברה לקיבוץ בית זרע. לאחר שירותה הצבאי עשתה שנתיים בקיבוץ הרדוף בלימודי אנתרופוסופיה. כשהחליטה שלא לדבוק בדרך הרוחנית האנתרופוסופית נסעה ליפן, שם עשתה שנה אצל מורה זן בטוקיו ואף עבדה כמארחת במועדוני הלילה. חלק מהתקופה ינאי שהתה במנזר זן באי קיושו, שם ניהלה רומן עם אבי המנזר. על פרשה זו כתבה בספרה הראשון אישה באור.

ינאי למדה לתואר ראשון בכתיבה יוצרת ותסריטאות בקמרה אובסקורה, ומחזיקה בתואר שני בספרות מאוניברסיטת בן-גוריון. עבדה כעיתונאית בחיים אחרים וכן במוסף הארץ. כמו כן עבדה במשך שנים כמבקרת ספרים בגלובס, וכמבקרת ספרים וקולנוע בערוץ השני. כיום היא עורכת ספרותית, מורה לכתיבה יוצרת, ומבקרת ספרים בגלי צה"ל ובערוץ הראשון.

ספרה השני, מכונת הנצח של אלכס עוקב אחרי מסעה של חיילת מרדנית ברמת הגולן. החיילת, דובה, נמלטת מפני קצין צעיר ונמרץ שמנסה לשקם אותה, ומחפשת אחר אלכס, גאון פיזיקלי צעיר שבו הייתה מאוהבת בנעוריה ושמנסה להמציא את הפרפטואום מובילה. הספר היה מועמד לפרס ספיר לשנת 2006.

ספרה השלישי של ינאי, הלווייתן מבבל הוא הראשון בטרילוגיית פנטזיה. הספר נכתב כצעד חלוצי שמטרתו לאזרח את ז'אנר הפנטזיה האהוב על ינאי בשדה בספרות העברית. הספר עוקב אחר הרפתקאותיהם של האחים יונתן ואלה מרגוליס, שעוברים לעולם מקביל, ממלכת בבל, שם שולטת גילדת האחדרפנים - רופאים-כוהנים אכזריים שחוששים מעליית הלווייתן האפל בן התהום. הספר שואב השראה ממיטולוגיה יהודית, בבליית ומזרח תיכונית. "הלווייתן מבבל" זכה בפרס גפן כספר הפנטזיה הישראלי המקורי הטוב ביותר לשנת 2007.

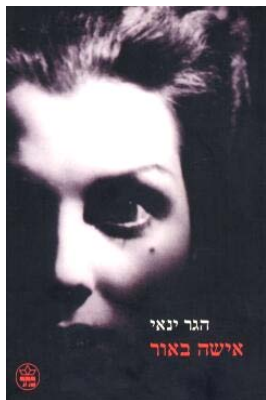
ספרה הרביעי של ינאי, ספר המשך שני בטרילוגיית הלווייתן מבבל, המים שבין העולמות, ראה אור בהוצאת כתר בפברואר 2008. הספר מתאר את תחילתו של הקרב הגדול על ממלכת בבל. ארבעת הגיבורים מהספר הראשון, האחים יונתן ואלה מרגוליס, הילל בן-שחר והנסיכה נין-אורמוז, עומדים במבחנים ובאתגרים קשים אף יותר. זכה בפרס גפן ונבחר לספר הפנטזיה הישראלי הטוב ביותר לשנת 2008. [1]

זכתה בפרס ראש הממשלה לסופרים עבריים לשנת 2008.

ספרים שכתבה

אישה באור. ירושלים: כתר, 2001. המחברת על הספר "הרומן 'אשה באור' הוא אוטוביוגרפי ונולד בעקבות חוויות אישיות, שחוויתי בעת שהותי ביפן. זהו סיפור על אהבה עזה ובלתי אפשרית של נערה ישראלית השוקעת בעולם האפל של מועדוני טוקיו. בעקבות אהבה נכזבת נמלטת גיבורת הרומן למנזר מבודד בערים ושם מתפתחת אהבה עצומה בינה לבין ראש המנזר, מזיר זן. לאחר פרסום הרומן הוזמנתי לכתוב במגזין 'מנטה' ובאתר 'נענע', עצות בענייני סקס. הצורך באהבה בעוצמות כה רבות, כפי שנתתי להן ביטוי בסדרה נובע, כנראה, מחוויית הגדילה הטראומטית שלי כילדה בבית ילדים בקיבוץ. תהליך הגדילה הנ"ל הותיר בי חלל עצום של צורך לקבל אהבה."

• **מכונת הנצח של אלכס.** ירושלים: כתר, 2004.

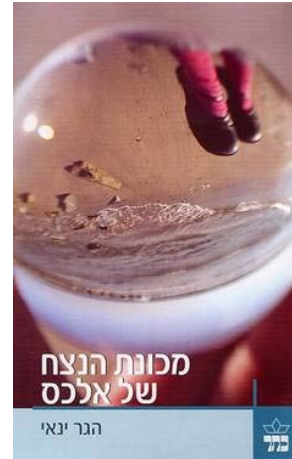
הספר מתאר את חיפושיה של נערה רגישה ולמעשה בלתי מושג דובה אחרי המדען הצעיר והמרוחק ולמעשה בלתי מושג אלכס שמלבד ניסיונות בלתי פוסקים לבנות את ה"פרפטואם מובילה" המכונה שתתקיים לנצח, נחוש בדעתו למצוא את הפיתרון לנושא שהחזיק באובססיה את הפיזיקאים בשנות השמונים של המאה הקודמת: האפשרות לשלב בין שתי התיאוריות הדומיננטיות בפיזיקה המודרנית אך עם זאת שנראות כסותרות אחת את השנייה, תורת היחסות של איינשטיין ותורת הקוונטים ולהביא בכך לתיאוריה מאוחדת "סופית שתביא לקץ הפיזיקה כפי שהיא מוכרת לנו כיום.

אחת התקוות הייתה שבאמצעות בניית מאיץ חלקיקים ענק אפשר יהיה למצוא את ההוכחות הדרושות למציאת התיאוריה הסופית הנ"ל אך אלו נכתשו כאשר הקונגרס האמריקני החליט לבטל את הפרוייקט היקר מאחר שיהיה קשה לצפות לתוצאות "שימושיות" ממה שיופק בעזרת אותו מאיץ ועימו נעלמו התקוות לתיאוריה הסופית שהפכה לנושא לחיפוש אובססיבי כמעט ניתן לאמר מיסטי ממש בקרב פיזיקאים רבים בסוף המאה הקודמת.

בספרה של ינאי יוצאים הגיבורה הרגישה דובה המדען הצעיר הגאון ויפה התואר אלכס לחפש את הפתרון לתיאוריה הסופית הוא מחפש באמצעות מדענית גאונית צעירה. זאת שולחת אותם למסע בשירותה אחרי המסמכים של מדענית גאונית (ולא בדיונית כלל) מהמאה 18- בשם מריה אגנסי שעם כל גאוניותה העדיפה לנטוש את הבלי העולם הזה והמדע למען התבודדות במנזר. המטרה להוכיח שאותה אגנסי מעולם לא הייתה מאוהבת במדען שעימו התכתבה מהמנזר והראתה שבכך היא מתעניינת גם ב"הבלי" העולם הזה.

הצמד אינו מוצא את פתרון לבעיה שאותו הוא מחפש (שהרי לחיפוש אמיתי לעולם לא יכול להיות סיום), הוא מוצא פתרון מסוג מסויים אם גם לא בהכרח זה הרצוי. סך הכל זהו ספר אינטליגנטי, ינאי יודעת לתאר היטב דמויות של אנשים יוצאי דופן שחשים את עצמם כמנותקים ומנוכרים מהחברה, אם כי היא מצליחה פחות בתיאור הרומן עם הדמות "השגרתית" בסיפור הקצין הנמרץ גיא הראל, אולי משום שלקורא הוא נראה כדמות משעממת ממש בהשוואה לכל שאר הדמויות.

• אלכס הצעיר הקר המרוחק והבלתי מתעניין ברגשות אנושיים מזכיר יותר מכל דמויות מסדרות "מסע בין כוכבים" שינאי מצהירה על עצמה כמעריצה שלהן (ומציינת זאת גם בתודות לספר, וציינה בראיון שבדמות של גיא יש משהו מהדמות של קפטין קירק המפקד הנמרץ של האנטרפרייז בסדרה זאת) דמויות העסוקות לכאורה (אך תמיד רק לכאורה) בחיפוש אחרי העובדות היבשות והתגלית המדעית הבאה כמו מר ספוק והאנדרואיד דטה, ואולי זה הדבר שמושך אליו את הגיבורה כמו שהוא מושך

אלפי מעריצות נשיות של סדרת "מסע בין כוכבים" דווקא לדמויות אלו? רבות מחובבות אלו כתבו סיפורי חובבים בפנזינים ובאתרי חובבים ברשת שבהן הם מתארות את נסיונה של אישה לפרוץ את הקור והריחוק של דמויות בדיוניות אלו ניסיון שלרוב מסתיים בהצלחה.

הגר ינאי כתבה סיפור מעין זה אך בהצלחה ספרותית גדולה הרבה יותר מרוב הניסיונות האלה, והיא הופכת את הדמויות של הגיבורה דובה ואלכס לדמויות מרגשות שאנחנו יכולים כמעט להזדהות עם מסע החיפוש הכמעט מיסטי שלהם עם כל זה שהוא נועד לכישלון.

• **הלווייתן מבבל.** ירושלים: כתר, 2006. **על הספר-** אח ואחות צעירים, יונתן ואלה, יוצאים למרדף אחרי מי שגנב את תרופת הפלא שרקח אביהם המדען עבור אימם החולה בדכדוך מתמיד, ונשאבים אל תוך עולם מקביל. העולם הפנטסטי קרוי "בבל", ובאמת, יש בו יסודות לבנטיניים קדמונים, כמו גם יצורים דמיוניים, שדים מסוגים שונים, ממלכה מסועפת ומגפה אחת שמאיימת להשמיד את הממלכה.

המגפה היא מגפת הכתמים האפלים, שמצפה את הנשמה בכתמים של עצבות, דיכאון או עצב, ומקורה בתהום הגדולה הרובצת בכל מאגר מים. בעוד שהמימשל הנוקשה נלחם במגפה ומפיל אימתו על התושבים שמעזים לחוש משהו מלבד שמחה אקסטטית, עולים גם קולות מרד מצד מי שרוצים להפוך את השלטון. בדרך, יש גם סיפורי אהבה, חילופי זהויות, וגזירת גורל אחת, המאיימת לסכל את המרד.

כמו ספרי פנטזיה רבים אחרים, קו התפר של קהל היעד אליו מופנה הספר, אינו ברור. מצד אחד, זהו ספר שיכול להיות אהוב על ידי בני הנעורים בגלל מוקד ההזדהות עם יונתן ואלה הצעירים והאמיצים. מצד שני, נדמה שהתובנות החזרות ונשמעות באשר לזכות שבעצב, קורצות אל קהל מבוגר יותר. נראה כי נושא זה בעיקר מטריד את הסופרת, שמציינת באשר להליך כתיבת הספר ועל עצמה "לאחר מכן באו שנים אפלות שבהן הפכה למבוגרת. אך שום דבר אינו סופי. כתיבתו של 'הלווייתן מבבל' החלה באביב 2005, כשהמחברת לקתה בדכדוך עמוק ונתקעה בכתיבת 'רומן רציני' שעליו כבר חתמה על חוזה עם הוצאת הספרים. בצר לה שבה אל המחוזות הספרותיים המופלאים שאהבה מאז ומעולם" (מתוך אתר הספר).

אך גם בבואה לכתוב ספר פנטזיה שכביכול "הרצינות" ממנו והלאה, נושאת עימה ינאי את אג'דת אהבת המלנכוליה, או לפחות את השיטמה שלה לחברה המודרנית, שמבוהלת מרגשות אותנטיים ועושה הכל כדי לרסנם. לחברת התרופות שממציאה

פרק מתוך "הלווייתן מבבל"

מן הכריכה האחורית:

לילה אחד חודר גנב למעבדתו של דוקטור עמנואל מרגוליס, השוקד לשים קץ לכל מכאובי הלב והנפש של האנושות, וגונב תרופה שנועדה לרפא את אשתו המאושפזת בבית-חולים פסיכיאטרי. האחים יונתן ואֵלָה מרגוליס עוקבים אחרי הגנב ומגיעים לעולם של בבל – ממלכה מופלאה שבה כישוף ומדע, שדים ומכונות, מתערבים זה בזה. על בבל מפיל את חיתתו מסדר הנלחם בנגע איום – מגפת הכתמים האפלים שמקורה בתהום האורבת במים שמתחת לאדמה. בממלכה נפוצה שמועה על הגחתו של כוח חדש ומסתורי המכונה "הלווייתן". אט-אט מתבררים ליונתן ולאֵלָה מקומם ותפקידם בסדר הדברים.

פרק 1

מנגינת התנין השחור

שוטרים תמיד מפספסים משהו. ותמיד זה הפרט החשוב ביותר. מהמסתור של מתחת למדרגות, עטוף בשמיכה ומצויד בכוס שוקו חם, כאילו החליטה המשטרה באופן רשמי שהוא תינוק, עקב יונתן אחר התקדמותם של הבלשים. הם סיימולסרוק את המטבח ומרפסת הכביסה, רמסו ביסודיות את ערוגות החסה והאפונה הריחנית בגינה, וכעת עלו לקומה השנייה כדי להפוך את חדרי השינה. לו היתה אֵלָה רואה אותו, היא היתה מתעצבנת ואומרת ששוב הוא חושב שהוא גאון הדור וכולם מטומטמים חוץ ממנו: התנהגות שאופיינית בצורה משעממת לזכרים בני שתים-עשרה. אבל אלה לא היתה בסביבה. זה היה יום איום עבור שניהם. אולי היום הקשה ביותר בחייהם, להוציא היום השחור שהוא לפני שנתיים. אז, לפחות, אביהם היה אתם.

כעת היו לבדם. אלה ישבה לה בחוץ, בתוך הבית שבנתה על עץ האזדרכת. לשם תמיד היתה מסתלקת כשרצתה לזעוף ולהרגיש שהיא נמצאת בחברת האדם היחיד שהיא יכולה לסמוך עליו: היא עצמה. את יונתן השאירו לטיפול שלשוטרת שמנה ועבת גבות שביקשה ממנו לקרוא לה מורן, למרות שבקשר קראו לה "רב-סמלחיון". היא נתנה לו את הטלפון הסלולרי שלה, שיעסיק את עצמו במשחקים, והוא השתעמם כעבור דקה. המכשיר היה פרימיטיבי. זה היה כלום לעומת אוסף המשחקים המעולה שלו. אביו לא היה זקוק לשום חג או יום הולדת, מסוג האירועים המיוחדים שהורים מחכים להם כדי שיוכלו להיות חביבים ונדיבים. אביו פשוט אהב לתת לו דברים, רצוי

כדור למלחמה בעצב קוראים "היפוקריקום" - יותר מזה? "לכל מי שלקה בדכדוך נשקפת סכנת הלשנה. בעלים הלשינו לכהנים על נשים מלנכוליות ונשים הסגירו בעלים שעסקיהם כשלו. בערים הגדולות שלחו הורים לחוות הבראה ילדים שעשו רושם קודר מדי ולא השתלבו מבחינה חברתית ('זה רק לטובתך, חמודי'), ונערו שסירבו להתחתן העמידו את עצמן בסכנה רצינית." (עמ' 184)

למרות העמדה המוסרית המוצדקת בעיקרה, עולה התהייה האם מקומה בספר פנטזיה. וגם אם יש לה מקום, בהסתמך על העובדה שהרבה מאוד ספרי מד"ב ופנטזיה קודמים עוסקים באלגוריות מוסריות וחברתיות באופן גלוי למדי, האם צריך לכפות באופן כל כך שקוף ותכוף דווקא את המסר הזה, שברור למדי כבר בתחילה? בסופו של דבר, נצטרך לחכות להמשך הטרילוגיה כדי להחליט לגבי זה. ועדיין מדובר בספר נעים מאוד, עשיר באלוזיות מענגות, ובעיקר מקורי בנוף הספרות הישראלית.

• המשך ללווייתן מבבל- המים שבין העולמות ירושלים: כתר, 2008.

היכנסו לאתר: www.tehom.co.il

מסובכים ומתוחכמים, מפני שהאמין שהם מאמנים את מוחו ומרחיבים את אופקיו. יונתן התגעגע אליו להחריד, והיה מודאג כל-כך עד שחש שגוש בטון מועך את חזהו האמבולנס שהגיע לפנות בוקר לקח את אביהם. יונתן ואלה לא היו רגילים לראות חובשים בפעולה, אך שניהם הבינו שההבעות על פני הבחורים הן בלתי רגילות. "ראית פעם דבר כזה?" אמר אחד מהם לחברו. כשהבחינו ביונתן ובאלה השתתקו. "מתי הוא חוזר הביתה?" שאלה אלה, וליונתן נדמה שהיא עוצרת את דמעותיה. החובשים החליפו מבטים של חמלה, כביכול היא לא תופסת משהו עקרוני. אחד מהם הניח את ידו על כתפה.

"הוא יבריא, חמודה, הוא יהיה בסדר גמור. את לא תאמיני מה שהרופאים מסוגלים לעשות היום. בבתי-חולים אפשר להחזיר לחיים אפילו אנשים שהלב שלהם הפסיק לפעום, ואבא שלכם לא מתקרב לזה אפילו".

משהו בטון המרגיע והסמכותי שבדבריו גרם לשניהם לחוש זחל של חרדה מחליק במורד עמוד השדרה שלהם.

"גם אבא שלנו רופא", אמר יונתן. "הוא גם מדען. קוראים לו דוקטור עמנואל מרגוליס".

"אני יודע. אני עוקב אחריו בעיתונים. אבא שלכם נתן תקווה להרבה אנשים, אבל כל אחד זקוק לפעמים לעזרה, ועכשיו תורנו לעזור לו".

ליונתן ואלה כבר היה ניסיון חיים מר שלימד אותם לא לסמוך על אף אחד, ובמיוחד לא על אנשים שהכריזו שהם מסוגלים לעזור. הם החליפו מבטים מבוהלים. אך החובשים היו עסוקים מכדי להבחין בכך. הם יצאו מהבית עם האלונקה, בעוד יונתן מנסה להרכיב במוחו את התמונה הבלתי נתפסת של מה שהתחולל מאז אתמול בבוקר.

הבוקר הקודם התחיל ברגל שמאל. זה היה אחד ביולי, היום הראשון של החופש הגדול, ובשעה שילדים ונערים אחרים הלכו לים ולקולנוע, או לפחות יצאו להסתובב בקניון, ידעו יונתן ואלה שהגיע הזמן לבקר את אמם. הם אהבו אותה, והיא חסרה להם מאוד. אולם לקראת הביקורים, שהתקיימו ארבע פעמים בשנה, התפשט בבית שברחוב הרקפת מצב רוח עכור. אביהם, שבדרך כלל התנהג באופן מפוזר והשתדל להפגין עליזות, נעשה עגום ללא סיבה. הוא הפסיק לנסות להצחיק אותם באמצעות פנקייקס שרופים עם פרצופים מחייכים מסירופ מייפל בארוחת הבוקר של שבת. "אתם כבר גדולים מדי בשביל זה", אמר. "אני מושך את הטריק העלוב כבר שנים". כשביקשו שיזיז את אוזניו סירב באותו נימוק, למרות שבדרך כלל היה זה כישרון שהתגאה בו. הם ידעו שלפעמים הוא נוסע לבקר את אמם בלעדיהם, ושגם הנסיעות האלה מדכדכות אותו. אבל נדמה שהצורך להפגיש את כל בני משפחתו דיכא אותו במיוחד. במכונית, בדרכם צפונה, בהו בשתיקה בשדות החרושים שפינו את מקומם ליערות אורנים סלעיים, מוצפים בזיכרונות מהתקופה הטובה של משפחתם, שעכשיו נראתה מרוחקת כמו אגדה. יונתן נזכר במגעה העדין של אמו ובניחוח של סבון לַבְנֵדָר וריכוז נינוח שאפף אותה. בשבתות גשומות היתה מספרת לו ולאלה סיפורים מתוך ספרי המחקר הענקיים שלה, שהיו הרבה יותר מרתקים מספרי הילדים שלהם. אבל הכול הסתיים באופן פתאומי לפני שנתיים, בדיוק ביום הולדתו העשירי!

מה יהיה מצב רוחה היום? תהו כולם בזמן שהמכונית נכנסה בשער הברזל החשמלי החורק, שואפים את האוויר, שנעשה צלול וחמור. יונתן קיווה שהיא לא תיראה מוטרתת כל-כך, כאילו היא שקועה במים אפלים שהם אינם מסוגלים לראות. ובעיקר קיווה שלא תבכה, דבר שגרם לו לחוש אשם וחסר אונים. כשהביט בגנים ובמדשאות שהקיפו את הבניין של שלוש הקומות, שפעם התאמץ לעשות רושם מסויד וחייכני וכעת היה דהוי, סחוף גשמים ושטוף רוחות, התפלא כיצד מישהו יכול להחלים כאן בכלל. שורת החלונות הצרים והארוכים היתה קפדנית ובלתי נעימה, וגרמה לו לחשוב על בונקר שהאויב התבצר בתוכו.

הם בירכו את האחות בדלפק הקבלה ועלו לקומה השנייה, שם מצאו את תמי מכורבלת בכיסא הנדנדה שלה, יושבת מול החלון אך לא מביטה בו. "הבאנו לך עוגיות גרנולה שכולנו אפינו ביחד", אמר עמנואל בעליצות מתוגברת, ונשמע לכולם - ובעיקר לעצמו - כמו קריין בפרסומת. תמי מרגוליס הרימה אתמבטה, ויונתן הבחין שהיא נראית כאילו בכתה כל הבוקר. עיניה היו נפוחות, פניה היפים חיוורים ועגומים, שיערה הכהה שהתגאתה בו היה סבוך ודהוי כקן ציפורים ספוג גשם, וקצות אצבעותיה אכולות הציפורניים רעדו. היא נראתה יותר גרוע מאשר בכל הפעמים הקודמות. יותר גרוע אפילו מאשר בקיץ ההוא, לפני שנתיים, כשהאמבולנס לקח אותה מרחוב הרקפת.

"עמנואל", אמרה, "זה חוזר".

"לא יכול להיות, תמי. לא הגיוני. הטיפולים אמורים לעזור".

"אבל זה רק מתחזק. אני יכולה להרגיש את זה בא".

יונתן ואלה הצטרכו לעשות את עצמם מתעניינים בספרי המחקר שלה - שסודרו בקפידה על המדפים, למרות שהיה ברור שהיא אינה מתעניינת בהם עוד - בשעה שאביהם מדד את הדופק של אמם והציץ בלשונה ובעיניה.

"מבחינה גופנית את מאה אחוז, מתוקה. בואי לטייל אתנו בשמש. האוויר יעשה לך טוב".

"אני לא יכולה. אני מפחדת".

"ממנו?"

"כן".

"אבל הוא לא אמיתי, תמי. את המצאת אותו. הוא רק סיוט, חלום בלהות".

"זה לא נכון, עמנואל. הוא אמיתי. עמוק בתוכי אני יכולה להרגיש אותו מתנועע".

"מה שאמיתי הם הילדים שלך. הנה, תסתכלי עליהם, עומדים כאן בחדר מולך. הם זקוקים לך".

אמם פרצה בבכי. "אתם תוכלו אי פעם בחיים שלכם לסלוח לי? הייתי רוצה להיות אתכם, אבל אני לא מסוגלת. אני חוששת שלעולם לא אהיה מסוגלת לך שוב".

"אל תגידי דברים כאלה". אביהם מולל כמעט באלימות את קצה הווילון. "את רק עייפה. בקרוב תרגישי הרבה יותר טוב. אני מבטיח לך, תמי. את תרגישי מצוין. אני עובד על זה, ואני יכול להגיד לך בוודאות שהנוסחה הסופית יושבת יופי. חסרלי עוד ליטוש אחרון קטן".

"בבקשה, עמנואל, לא עוד תרופה. הן רק עושות שאני ארגיש יותר גרוע".

"אבל זאת לא עוד תרופה, אהובתי. זאת תהיה התרופה הסופית".
תמי נעצה מבט שותק בברכיה, ועמנואל קם ממקומו בעצבנות. "אני במשרד של מר שפירו," אמר ויצא מהחדר.
יונתן ואלה נותרו לבדם עם אמם. מכל בני המשפחה הקטנה, ליונתן תמיד היה קשר מיוחד עם אמם. כשהיה פעוט היה בטוח שהיא מסוגלת לקרוא את מחשבותיו, וגם כעת חשד בה שהיא עדיין יכולה, ורק מסתירה זאת כדי שלא לגרום לומבוכה. הוא מצדו היה מסוגל לחוש כל גוון של מצבי הרוח הקודרים שלה, ולעתים אפילו הצליח לצפות את צעדיה. הקרבה הנדירה הזאת לא הקלה עליו עכשיו. להפך. יותר מאחותו, ואפילו יותר מאביו, חש שנכשל. הופקד בידי ילום נדיר, והוא הניח לו להישמט ארצה ולהתנפץ. הוא נשך את שפתיו והתיישב על ברכיו לצד כיסא הנדנדה שלה, בתקווה קלושה שיתחשק לה לחייך אליו ולפרוע בידה את שערן.
מקצה החדר שילחה בו אלה מבט בוז חד כמו נעץ. על אף רצונה העז, היא חשה מבוגרת מכדי להתרפק על אמה, ולמרות שמעולם לא דיברה על כך במפורש, יונתן ידע כי בלבה החליטה להותיר לו את תפקיד האח הצעיר המתפנק, ואילו לעצמה ייעדה גורל גאה ומועיל יותר.
"חכה כאן," אמרה ליונתן, "אני אלך לבדוק מה הם זוממים".
אך לשמע הנימה המעשית והקשוחה בקולה משהו התקומם בו. אולי בדיוק כפי שאלה התכוונה שיקרה, נמלא בוושה על היותו כה אהוב ללא שום הצדקה ממשית. הוא חייב להוכיח לה, לאמו, לעצמו, שגם הוא מסוגל להועיל. "לא", אמר, "תישאר פה. הפעם תורי".
אלה לא התנגדה, ואולי אפילו שמחה בסתר לבה להישאר עם אמם. שניהם תיעבו את מר שפירו, שלא היה מסוג האנשים שהייתם רוצים להפקיד בידיהם את אמכם. משרדו היה בקצה המסדרון, מאחורי חדר קבלה קטן. למזלו של יונתן, המזכירה שישבה בחדר הקבלה יצאה לאכול צהריים. הוא העמיד פנים שהוא מתעניין באקווריום שבחדר הקדמי, וכך הצליח להתקרב בזהירות אל דלתו הפתוחה של משרד מנהל המוסד. מר שפירו היה מלא חנופה, כהרגלו, שמוט עיניים, ומחה באצבעותיו כתמים דמיוניים מהשולחן. עם זאת, היה קצר נשימה ככלב תחש שמן שמתחיל להתעייף מהמרדף אחרי הנקניקיה שהבטיחו לו.
"אבל מתי כבר תהיה מוכן?" שאל את אביהם. "אתה מפזר הבטחות כבר שנתיים!"
"סבלנות, ישעיהו. אסור לנו להיות פזיזים. כרגע התרופה עדיין לא מושלמת. ומה אם יש תופעות לוואי?"
מר שפירו הסיר את משקפיו. "בכנות, עמנואל. ראית את תמי. כמה זמן אתה חושב שהיא תוכל להחזיק מעמד?"
"אתה יודע שאני עובד בכל המרץ. אבל אני לא יכול להאיץ את התהליך".
"הדיכאון שלה עשוי להגיב היטב לנְזֶע חשמלי. חדר החשמל שלנו מאוד משוכלל. סדרה של טיפולי הלם חשמליים תעשה ממנה בנאדם חדש".
"בבקשה ממך, ישעיהו!"
שפירו כרסם את שפתיו בשיניו כשקוע בהרהורים, וליונתן נדמה שהרהורים אלה אינם קשורים בשום צורה לרווחתה של אמם. אולי בכל זאת אני יכול לעזור לך במשהו

קטן, "אמר. הוא ניגש למגירה ושלף ממנה דיסק בקופסת פלסטיק. העטיפה המוזהבת נצנצה בידיו הקטנות והשמנמנות. מנקודת התצפית שלו מאחורי האקווריום ראה יונתן שבמרכז העטיפה מוטבע משהו עבה ומעוות שנראה כמו נחש שמן ושחור בעל רגליים גוצות. משום מה, הציור גרם לו להצטמרר.
"מה זה?" שאל אביו.
"מוזיקה, אלא מה".
"תודה, אני לא מתעניין במוזיקה. היא מפריעה לי להתרכז".
"לא המוזיקה הזאת!" הזדרח שפירו. "זה הדבר הכי חם היום בשוק. מוזיקה שעוזרת להתרכז! אני לא יודע באיזה שבט הקליטו אותה, אבל נדמה לי שהיא קשורה למין טקס קזה שהם עושים כדי להצליח להתחבר עם הדבר שהם מנסים לצוד אותו. הם מתאחדים עם הנשמה של הטרף שלהם או משהו".
מוזיקה אתנית דפוקה, חשב יונתן. גם אביו נראה חשדני, אם כי אולי מסיבות שונות "אתה מאמין בשטויות האלה?"
"מה יזיק? אתה ממילא תקוע".
"כבר אמרתי לך, אני לא תקוע. חסרה לי רק עוד הברקה אחת קטנה".
ובכל זאת, כדי לא להעליב את מר שפירו, תחב אביהם את הדיסק לכיסו. לאחר מכן הם חזרו לביתם, והמאורעות התחילו להתגלגל. האם היתה המוזיקה קשורה למה שהתרחש אתמול בלילה? אי אפשר לומר בוודאות. אולם הבוקר, כשחיפש את הדיסק, גילה שהוא נעלם. הוא ניסה להעיר את תשומת לבם של הבלשים ששרצו בבית לעשרותיהם, אבל הם רק נראו משועשעים. "דיסק עם מוזיקה? באמת חשוד מאוד. מיד נעלה בקשר מסוק שיצא למרדף. אבל בינתיים, אם כל-כך דחוף לך לשחק אותה שרלוק הולמס, אולי תשתדל להתרכז בדברים קצת פחות חשובים, כמו, למשל, חלון שבור, עקבות, חורים של קליעים או כתמים".
הבלשים הכעיסו את יונתן. מדוע לפסול קצוות של חוטים כשאין להם שום דבר יותר טוב להציע? הבעיה הגדולה של המשטרה היתה שבבית לא נמצא כל סימן לפריצה. אך מה שהתרחש בלילה הקודם בשום פנים לא היה יכול לקרות מעצמו עמנואל החליט בכל זאת לנגן את המוזיקה של שפירו. בלילה שם את הדיסק במחשב שבמעבדה. בסלון שמעו אותה חלש מאוד, רק צלילים עמומים, חדגוניים, מהדהדים. תופים כבדים כסלעים מידרדרים, אוניות עצומות שנחבטות בגלים, חלילים ענקיים מבמבמים עמוק בבטן האדמה. ליונתן ואלה קרה דבר נדיר: עיניהם נעצמו והם נרדמו על הספה בסלון, מול הטלוויזיה. אולי המוזיקה הכבדה היא שהפילה עליהם שינה, ולכן לא שמו לב למה שהתרחש במרתף.
דוקטור עמנואל מרגוליס היה יכול לקבל לרשותו את המעבדה המשוכללת ביותר בכל חברת תרופות בעולם. הפסיכופרמקולוג המבריק, שהתמחה בחקר תרופות פסיכוטרופיות המשפיעות על תהליכים נפשיים ומצבי רוח, עסק בפיתוח תרופות לכמה מהבעיות העתיקות ביותר שהטרידו את המין האנושי. עמנואל התפרסם כמי שהמציא את ארוס, BME2-גלולה שמסייעת גם לאנשים הביקורתיים והציניים ביותר להתאהב. נוסף על כך היה מועמד לפרס נובל כמפתח של קיי-7, X-נוגדן רב עוצמה לקנאה שהאו"ם הכריז שיהיה לו תפקיד מכריע במניעת סכסוכים ומלחמות ברחבי

העולם. אבל דוקטור מרגוליס החליט לבנות את המעבדה שלו דווקא במקום שאנשים אחרים בונים להם חדר כושר או מחסן - במרתף ביתו. מאחורי גבו ריכלו שהחלטתו הבלתי הגיונית נובעת מהצורך שלו להיות קרוב לילדיו, ואז צקצקו בלשונם והזכירו את אשתו המסכנה. חבל מאוד שדווקא לאותו דבר אפל שאפף את נפשה עדיין לא הצליח למצוא מרפא. חבל, כי אילו היה מצליח, היה דוקטור מרגוליס הופך מן הסתם לאחד האנשים העשירים בעולם. כי מי היה מסרב לבלוע גלולה קטנה שתסיר מנפשו את העצב והצללים?

גם בחברת היפוקריקום בע"מ היו סבורים כך. היפוקריקום היתה חברת התרופות הגדולה בעולם. היא תמכה במחקריו של דוקטור מרגוליס בסכומים אסטרונומיים, סיפקה את כל צרכיו ודאגה למחייטו. דוקטור מרגוליס סירב להיות שכיר של החברה - כלומר עובד שמקבל הוראות מלמעלה - ולכן התייחסו אליו בהיפוקריקום במלוא הנימוס והדיפלומטיות, וראו בו מעין שותף. החברה כבר דאגה להדליף לעיתונים שהמדען המוביל שלה קרוב להשלמת הפיתוח של תרופה שתהפוך את המרה השחורה של המין האנושי לשריד רומנטי מהעבר. "מצברוח בשמים/ והגוף בריא כפליים/ כשטוב-טוב-טוב לי על הלב/ שומדבר כבר לא כואב," זמררו בעליצות תשדירי הפרסומת של היפוקריקום ברדיו, בטלוויזיה ובאינטרנט.

את המעבדה במרתף הבית ברחוב הרקפת בנו מהנדסי החברה, כך שכל סנטימטר נוצל באופן המרבי ואובזר במכשירים החדשניים ביותר. היא היתה קטנה אבל מצוידת להפליא, ובכל חפץ, החל במגבות הידיים וכלה בדברים שנראו כמו כורים אטומיים בזעיר אנפין, היה מוטבע הסמל של היפוקריקום - נחש אדום מתפתל מסביב למזרק כסוף. דוקטור מרגוליס בילה במעבדתו שעות רבות בכל יום, נוטה לשכוח את עצמו, ולפעמים היו יונתן ואלה צריכים פשוט לרדת למטה ולשלוף אותו משם. קירות המעבדה היו מרופדים ובולמי רעש, כך שאם היו צעקות או פיצוצים - הם לא שמעו אותם.

באמצע הלילה התעוררו שניהם על הספה בבת אחת, מבוהלים ומזיעים. שניהם חלמו שרודפים אחריהם, ולבם דפק בפראות. אבל החלום נשכח מיד, מפני שמהו בבית היה מוזר. בהתחלה היה קשה להבין מה בדיוק השתנה. השעונים עצרו מלכת, ועל מסך הטלוויזיה התנחשלו בדממה קשתות צבעוניות זרחניות. אבל אלה חשבה שבטעות עלו על תחנה זרה, וכיבתה את המקלט. בחושך שהשתרר התבוננו זה בזה, ובבת אחת הבינו מה שגוי: הריח! אמנם היה זה ליל קיץ, אבל הבית היה מלא בריח של חורף כבד: אוויר מחושמל, סופת ברקים, אדמה רטובה, טוסטים שרופים, מים מטפטפים מעלי היקינתון בגן. הריח היה חי יותר מכל ריח אחר שנשמו מעודם. הוא פָּעַם ודָּגַדַּג את נחיריהם כמו יצור חי. האוויר בבית זָמַזַם מרוב אנרגיה. יונתן בדק את הטלפון הסלולרי שלו, שהבהב בכל מיני אורות והשתגע לחלוטין. שֶׁעָרוּ הָיָה טַעֵן בכמות כזאת של חשמל סטטי עד שהתפצח וירה ניצוצות.

"את נראית כמו בבון מעוצבן," גיחך לעבר אלה, ששערה השחור הקצר והמחושמל ממש ריחף מעל ראשה.

"אידיוט," ענתה לו, "חשבת מה קורה עם אבא למטה?"

אם עדיין לא היה זקור - השיער שעל עורפו סמר כעת. אלה התעשתה מהרממנו.

שנים של חוגי קונג פו והגנה עצמית עשו את שלהן. היא פסעה בזהירות למטבח, ולאחר מחשבה קצרה בחרה את המערורך ונתנה אותו ליונתן. עוד מחשבה מהירה - והיא לקחה בעצמה את סכין הבשר הגדולה.

"תישאר מאחורי," אמרה לו, ובפעם הראשונה זה זמן רב שמח לציית לה. המעבדה היתה חשוכה. זרם החשמל נותק, והיה נדמה להם שמהו חי רוטט בתוך הצללים וצופה בהם. הכספת הכבדה היתה מושלכת על הרצפה, הפוכה ופתוחה, וסביבה היו מפוזרים צנצנות רמוסות, גלולות מעוכות, דפים קרועים ומבחנות מנותצות. המיקרוסקופ האלקטרוני היקר היה מוטל על הארץ כפגר הפוך שרגליו באוויר. המחשב הבהב באדוות עולות ויורדות של צבע רך וזוהר, ממש כמו הטלוויזיה. אחר-כך יגלו הבלשים שהוא הפך לגוש של שבבים אלקטרוניים מתים, וכל מה שהיה בתוכו הושמד.

"הם חיפשו את התרופה," אמר יונתן, וחש צמרמורת. עיניו נמשכו לכיור אלומיניום גדול בפינה, שבהרס הכללי נסתם כנראה. הכיור היה מלא במים שגלשו על גדותיו. ליונתן נדמה שעל הרצפה מתחת לכיור הצטייר ברטיבות עקב של חצי מגף גברי. אך בטרם הספיק לוודא שזה אינו תעתוע של המים, או להסב את תשומת לבה של אלה, הציף הזרם את הראיה היחידה.

בפינת המעבדה היה שרוע אביהם כאילו הועף לשם על-ידי כוח עצום. הוא נראה כמי שהכהו הברק. שערו, ריסיו, אפילו קצות הציפורניים שלו, היו חרוכים, וריח הסערה הרטובה שהקיף אותו היה מעובה וחרוף. היו לו כמה חתכים מדממים בפניו, אולם לשמחתם העצומה עדיין נשם. תרשים גדול של הטבלה המחזורית שנתלש מהקיר כיסה את גופו. אלה התכוונה להזיז את גיליון הנייר כדי לבדוק אם יש לו פציעות חמורות. ואז, באותו רגע ממש, ידעו שניהם באופן אינסטינקטיבי שמהו מתחת לגיליון הגדול אינו כשורה. משהו בגופו של אביהם היה שגוי ומעוות "אחורה!" אמרה אלה ליונתן ודחפה אותו בכוח בחזהו.

"אני לא פוחד," אמר לה. אבל הוא שיקר. הוא רעד בכל גופו. הוא לא הצליח לראות דבר מאחורי גבה. האם משהו חסר בגופו של אביו? האם משהו נע היכן שלא היה צריך לנוע, או שמא היה בגופו איבר נוסף שלא היה צריך להימצא שם? הוא לא נענה. אלה כיסתה את אביהם ומצמצמה בהלם. "תתקשר למשטרה," אמרה בפנים שהתמלאו באימה צהבהבה חיוורת, ואז נחלשו ברכיה והיא עשתה דבר שלא עשתה מעולם: תפסה את זרועו של יונתן ונשענה עליו.

לפעמים מתברר שהמשטרה, שמטפלת ברמזים ברשלנות רבה כל-כך, היא גוף חטטני מאוד כשמדובר בשני ילדים (או בילדון חסר ישע ובנערה בוגרת ורבת תושייה בת חמש-עשרה, כגרסת אלה) שהושארו לבדם. אחרת איך אפשר להסביר את התייצבותה הבלתי מוסברת של דודתם השנואה, דוקטור ריטה מרגוליס-פרקש, שבעצם היתה גם דודתם היחידה? בדיוק בשעה חמש אחר הצהריים צלצל פעמון הדלת ברעש מחריד, ומי עמד בפתח אם לא דודה ריטה, כולה שטופה דמעות יגון על האסון ושופעת חיוכי חדווה ועונג. על המדרכה מאחוריה עמדה שורת המזוודות שלה, שכולן יוצרו מעורותיהן של חיות אומללות ואופנתיות - סמור, קרנף, חתול - שנפשטו

ונצבעו בוורוד, בירוק, או בדוגמה מורכבת של משבצות ופסים. ילדים אמורים להשתגע על אנשים כמו דודה ריטה, שלכל הדעות היתה טיפוס מדליק. היא היתה דודה חורגת - משפחתה אימצה את אביהם כשהיה תינוק - וקרובת המשפחה היחידה שלהם בעולם כולו.

במשפחת מרגוליס - כך נהגו להתבדח - היו יותר תארים אקדמיים מאשר ילדים. עמנואל היה דוקטור לפסיכופרמקולוגיה ולרפואה, תמי - דוקטור לבלשנות עתיקה, ואילו דודה ריטה היתה דוקטור לאנתרופולוגיה. פירוש הדבר שהיתה נעלמת לחודשים רבים, ואפילו לשנים, במקומות כמו האמזונס ומדגסקר, ואז צצה בלי שום הזמנה כשהמזוודות שלה - יונתן היה בטוח - מלאות בעצמות ובגולגלות. לדודה ריטה היו הרגלים מגונים מאוד, כמו להביא לילדים צעצועים אימיים שנראו כמו בובות וודו מסריחות, ולהשאיר מאחוריה שובלים של לבנים סינטיטיים צבעוניים ואמבטיית מלאות במים מלוכלכים. היא לא נראתה כמו שום דודה שאפשר להעלות על הדעת, ובהחלט לא היתה דומה לאביהם, שהצטיין במבנה גוף רזה ועדין, באוזניים בולטות ובעיניים ירקרקות עגמומיות. ריטה היתה גבוהה ורחבת כתפיים יותר מכל גבר שהכירו, והיו לה עיניים חומות-שוקולדיות נוצצות, רעמת שיער חומה ובוהקת כרעמת אריה ועור שזוף כברונזה. השרירים בשוקיה היו תפוחים כאשכוליות, ובזרועותיה היתה מסוגלת לחנוק דוב. פעם מצא יונתן באחת ממזוודותיה קשת מגולפת מחומר מוזר שנראה כמו חט ענקי של פיל קדמון. כששאל את ריטה נגד מי היא נלחמת היא רק צחקה, ואמרה לו שזהו מוצג מוזיאלי, ושם יחטט עוד פעם אחת בתיקים שלה, היא תקצוץ לו את אצבעותיו בכיף.

"פשושים מתוקים קטנטנים שלי!" שאגה דודה ריטה בחיבה, "תראו איזו זוועה נוראית שעשו לכם! יש במקרה משהו לאכול במקרה?"

יונתן נרתע לאחור, נחבט בגל הריח האופייני לדודה ריטה - ניחוח מחריד וסמיך של בושם מתקתק שכיסה על אלוהים יודע מה.

"למה באת לכאן?" שאלה אלה ביובש.

"איזו שאלה?! להגן עליכם! תארו לעצמכם שהפורץ עדיין לא מצא את מה שהוא חיפש. הוא עוד עלול לחזור!"

כיצד יודעת דודה ריטה שהפורץ לא מצא את מבוקשו? הרי על המקרה הוטל איפול, ופרטיו לא הופיעו בחדשות. הידע שהפגינה רק אישר את חשדו של יונתן שהמשטרה דיברה אתה באופן אישי. הוא נאנח. הבלשים כנראה לא עד כדי כך טיפשים אם הגיעו למסקנה שהפורץ עלול לשוב. גם הוא ידע זאת. אלא שלא היתה לו כל כוונה לחלוק את התובנות שלו עם ריטה או עם אלה.

"את לא היית צריכה לבוא," אמרה אלה, "הייתי מסתדרת עם אחי הקטן בעצמי".

מעבר לצרימה שב"אחי הקטן", יונתן הבחין היטב בנימה הלוטה מדי בקולה. אלה היתה מסוג האנשים שחיים את חייהם בצפייה לרגע שבו האחריות כולה תהיה מוטלת על כתפיהם. וממש לא התחשק לה לתת לריטה לגנוב לה את הרגע היקר שלה. אבל דודתם החורגת נשפה בשפתיה כסוס מזוהר. "להסתדר לבד? את?!"

אלה הסמיקה בזעם, ויונתן חש שותפות בעלבונה. "למה אנחנו לא יכולים ללכת לישון אצל דוד נוח?" שאל בניסיון לפשר.

דודה ריטה פלטה נחרת בוז. "אתה מתכוון לנוח זיפל? בחיך! הוא לא דוד אמיתי שלכם. אפילו לא דוד חורג. ומה האפס הזה יעשה בדיוק אם יהיה איזה מצבכירום?" "הוא לא כזה חנון," נעלב יונתן שוב, הפעם בשם נוח. הוא ואלה חיבבו מאוד את נוח. דוקטור נוח זיפל היה החבר היחיד של אביהם, עמית לעבודה ורווק גאה. נוח ועמנואל שמו להם למטרה להביע את עצמם כגברים. לפעמים ראו יחד משחקי כדורסל בטלוויזיה, מרעשים כמיטב יכולתם (נוח נטה לשכוח את שמות הקבוצות המתחרות), ונוח אף ניסה ללמד את אביהם לעשן וללגום בירה (הוא סבר שעישון ושתיה הם פעילויות גבריות אפופות הילה רומנטית). הוא התגאה באוסף המקטרות והסיגרים שלו, ובעיקר במצית זיפו מוזבה עם תבליט של איגואנה שמכרו לו בשוק הפשפשים במחיר כפול משווי האמיתי. תמיד היה כיף אתו. היה יכול להיות הרבה יותר נחמד לבלות את הערב עם דוד נוח. אבל ריטה אפילו לא הביאה בחשבון את האפשרות הזאת.

"נוח שמוח, אל תבלבלו לי את המוח! כשאתם זקוקים להגנה אתם תישארו אתי". הערב, שהיה קשה גם ככה, הפך לאסון. דודה ריטה הביאה להם מתנות שנראו כמו אפרוחים מפוחצים, והסבירה שאלה הצעצועים האהובים על ילדי המיקוראצ', שבת אוכלי אדם תרבותי להפליא שחי בשמורה ליד ארץ האש. יונתן היה צריך לקבור אותם בסתר בגינה, מפני שהם הדיפו ריח מחריד, ואילו אלה, שתיעבה כלדבר שקשור למטבח, הצטוותה לבשל ספגטי לארוחת הערב. דודה ריטה זללה בקלות כשבע שמיניות מתכולת הסיר, והואילה להשאיר להם בקרקעית כמה אטריות נגוסות "אבל אולי עדיף שלא תאכלו אותן," אמרה בחרטה. "שלא תשמינו, חס וחלילה".

בהבעה של קורבן עצמי חיסלה את שארית הספגטי, וליונתן ואלה לא נותר אלא להסתפק בקרקרים עבשים שמצאו בארון. "ועכשיו קפה, אם לא אכפת לך," אמרה ריטה השבעה לאלה. יונתן הבחין שאחותו על סף התקף עצבים. מה היא מסוגלת לעשות? הוא רעד.

אבל אלה שלטה בעצמה בינתיים. סוכר או סוכרזית? שאלה בנימוס.

"סוכר, בבקשה, חמש כפיות," אמרה דודה ריטה וגיהקה.

יונתן התפלל שאלה לא תיסחף לשטויות. אמנם לריטה היה יתרון של גיל וכוחפיזי, אבל מהיכרות אישית עם אחותו ידע שלא כדאי להתגרות בזעמה. רק שהערב יעבור בשלום! הוא לא היה רוצה לראות את שתי חתולות הפרא האלה מתקוטטות.

כשירד הלילה עלתה דודה ריטה לקומה השנייה כדי למלא לעצמה אמבטיה מפנקת, והותירה מאחוריה על רצפת המסדרון גופייה ורודה מתחרה סינתטית, ביריות בדוגמת עור נחש, נעלי עקב מפלסטיק ירוק ותחתונים קטנים מקושטים בסמילים צהובים.

יונתן ואלה ישבו על הספה בסלון ובהו בטלוויזיה בלי לראות כלום. יונתן לא היה יכול שלא לחוש חרדה בשל העובדה שריטה נעולה לבדה במקלחת, אולם השתדל שלא להראות לאלה דבר. לא נורא, ריטה לא מבריקה במיוחד. היא לא תמצא כלום. הוא נאנח. איזה מזל שאף אחד עדיין לא גילה את הסוד ששמר במשך היום כולו. בארון התרופות שלהם במקלחת, בתוך צנצנת אקמולים רגילה לחלוטין, נחה ההמצאה

החדשה של אביו, בטוחה ומוגנת מכל רע.

האוצר הוחבא בערב הקודם, לאחר שחזרו מהביקור אצל אמם ובטרם התרחשו מאורעות הלילה האימיים. יונתן מצא את עצמו לבדו עם אביו. אלה הלכה לחוג רכיבה (או שחייה, או ג'ודו, או פינג-פונג), ובבית היה שקט. עמנואל נראה מוטרד ועצבני. "משהו לא בסדר, אבא?"

עמנואל מעולם לא חשב שיונתן צעיר מכדי להבין משהו, או שיש לגונן עליו מפני האמת. כשהיו לבדם לא היסס לשתף את בנו בלבטיו (זה לא היה קורה בנוכחות בתו הבכירה - לפעמים נדמה שעמנואל קצת חושש מפני האנרגיות המתפרצות שלה). הוא קימט את מצחו ושפשף אותו כאילו יש לו כאבראש. "משהו לא מוצא חן בעיני. שפירו נראה לי רעב מדי. התרופה למעשה כבר כמעט מושלמת. חסר רק עוד צעד אחד קטן. אבל כולם כל-כך חסרי סבלנות! אני חושש שיש גורמים מסוימים, חזקים מאוד, שהיו שמחים להוציא ממני את התרופה אפילו בלי לחכות לשלב הסופי." "אתה חושב שהם ינסו לקחת אותה בכוח?" "הכול ייתכן".

יונתן היה מכור לסיפורי בלשים. "הכי בטוח להחביא דברים במקום הכי פשוט וגלוי לעין", ציין מה שכל חובב בילוש יודע. חיוך התפשט על פניו של אביו. "אתה צודק." הוא הוציא את הגלולות מהכספת במעבדה, שם אותן בבקבוקון פלסטיק רגיל של אקמול והכניס אותו לארון התרופות באמבטיה של הילדים בקומה השנייה. "אל תשכח שאסור לכם להשתמש בהן," אמר ליונתן.

הפורץ המסתורי בלילה לא מצא את מבוקשו, מפני שמה שחיפש לא היה בכספת הפלדה המאובטחת במעבדה אלא הוסתר בין סירופ לשיעול לבין מדחום ישן וסדוק. אך עם בואה של ריטה החטטנית התעורר צורך דחוף לשנות את מקום המחבוא. יונתן החליט שברגע שתצא מהאמבטיה יעלה למעלה, יטמין את הבקבוקון בכיסו, ובלילה יקבור אותו בגינה. אך ריטה לא נתנה לו הזדמנות. היא ירדה במדרגות במלכותיות, שערה הרטוב עטוף במגבת, כטורבן, לגופה חלוק בית מסאטן בצבע פטל, התיישבה על הספה בינו לבין אלה והניחה את כפות רגליה השזופות והענקיות על השולחן.

"אני עייפה", פיהקה. "ואני כל-כך מודאגת בגללכם, מתוקים שלי, שחטפתי כאב ראש נוראי. אלה, מלאך טהור שכמותך, למה שלא תעלי למעלה ותביאי לי אקמול?" יונתן נדרך. "אלה עבדה היום קשה והיא עייפה," אמר לריטה בקול התמים ביותר שהצליח לגייס, "אני אעלה במקומה." אולם כפתה הכבדה של דודתו החורגת ניחתה מיד על עורפו והצמידה אותו למקומו.

"ממתי כל-כך אכפת לך מאחותך, עכבר קטן ואנוכי שכמותך?" שאלה בחשדנות בעודה צובטת צביטת חיבה אכזרית.

"זה בסדר, אני אעלה," אמרה אלה, מתעלמת מהמבט הנואש והמלא רמזים ששיגר לעברה יונתן. היא עשתה את דרכה לעבר חדר האמבטיה בקומה השנייה, וכעבור דקות ספורות חזרה לסלון, בכף ידה האחת שני כדורים לבנים ועגולים ובאחרת כוס

מים. יונתן שאל את עצמו אם אלה הכדורים שהעולם כולו הפך בחיפוש אחריהם. ריטה רחרחה את הכדורים בחשדנות. "איך זה שאקמול מגיע בגודל של כדורים לסוסים?"

"הם בסדר גמור", אמרה אלה, "רואים שהיית קצת מנותקת מהציוויליזציה. תיקחי אותם. הם יעשו לך טוב".

ריטה פערה לוע ענקי ועמדה לשלשל לתוכו את הכדורים, אולם יונתן לא היה מסוגל לשאת זאת יותר.

"עצרי!" אמר לריטה.

"מה קרה?"

"אלה לא אקמולים".

"אלא מה?"

הוא סרק את מוחו בחיפזון בחיפוש אחר תירוץ מתקבל על הדעת. "אחותי רוצה להתנקם בך. היא הביאה לך משהו... משהו אחר".

"בוגד מסריח," לחשה אלה בארסיות, והוא לא הצליח להתחמק מבעיטה חדה ומכאיבה ששיגרה לברכו. אולם בתוך שבריר שנייה כבר היו פרקי ידיה של אלה אחוזים במצבטי הברזל של ריטה.

"את מנסה לסמם אותי, גבירתי הצעירה?"

"ממש לא, דודה ריטה, אני רק רציתי... ניסיתי... חשבת לי לעזור לך להירגע".

"מה הבאת לי?"

"אלה בסך הכול כדורי שינה".

"כדורי שינה?" יונתן פער את עיניו בתדהמה. באופן מפתיע, התברר שהשקר שלו הוא אמת. אלה באמת לקחה יוזמה. אך אלה לא היו הכדורים מבקבוק האקמול. אחותו ניסתה לשלוח את דודתם החורגת לשנת לילה מוקדמת. כמה חבל שהפריע לה. איזו טעות גורלית!

"מאיפה לך כדורי שינה?" חקרה ריטה בחשדנות

"מאבא," הודתה אלה. הוא שם לנו באמבטיה כל מיני דברים".

"ארון התרופות באמבטיה? הממ, מעניין..." עיניה החומות-כהות התנוצצו בברק מבשר רעות של תובנה. "מה עוד הוא השאיר לכם שמה?"

"כלום, שום דבר," אמר יונתן בבהילות, ועוד בטרם נפלטו המילים מפיו ידע שעשה טעות נוספת, ורק עורר חשדות כבדים יותר.

דודה ריטה גיחכה כחתול שגילה את מקום מחבואה של השמנת. "אופס! מתי כבר תפסיקי לאבד בתוך הספה את הצעצועים שלכם?" היא שלפה מאחורי כרית הספה את הדיסק המזוהב של דוקטור שפירו, ויונתן שפשף את עיניו בתדהמה. האם לא ניערה אותו בלהטט מהיר מתוך שרוולה?

"איך מצאת אותו?" שאל. "הוא הלך לאיבוד אתמול והבלשים לא מצאו אותו".

"אז כנראה שהוא לא נאבד בכלל. איזה יופי! המוזיקה שהכי עושה לי את זה".

יונתן התבונן בדיסק מקרוב. עכשיו ראה שהיצור הדחוס והמרושע שעל העטיפה הוא בעצם תנין שחור ומכוער בעל מבט קר ומצמית.

"בבקשה אל תשימי אותה," אמרה אלה. "אנחנו די שונאים אותה, למען האמת".

"נדמה לך שאני הולכת להתחשב בטעם הקלוקל שלך?" נחרה דודה ריטה בבוז.
"למה את מקשיבה בכלל? בריטני ספירס?"

בתוך דקה היה הדיסק במערכת, ובחדר התפשטו פעימות בס עמומות. תופים כבדים כסלעים מידרדרים, אוניות עצומות שנחבטות בגלים, חצוצרות עמוקות כגרונות ענקיים הרוטטים מתחת לאדמה. בניגוד לרצונם, חשו יונתן ואלה שריסיהם נדבקים כמו בדבק חם ועיניהם נעצמות. החדר היטשטש והם הלכו ושקעו בחלום צמיג. אסור לי לישון! היתה מחשבתו האחרונה של יונתן, אני חייב להישאר ער, אחרת יתרחש משהו נורא.

הוא התעורר בבהלה, שטוף זיעה קרה. כמה זמן חלף? מה השעה? החדר היה חשוך כקבר, ושוב עמד בו ריח חריף ורטוב של סערה. דודה ריטה נעלמה ואלה ישנה לצדו, פיה פעור, נוחרת קלות.

"תתעוררי!" הוא טלטל את כתפה בכוח.

"איפה אני? מה קרה?"

הוא הסביר לה במהירות. "חייבים לעצור את דודה ריטה לפני שתמצא את התרופה". הבית היה דומם ממש כמו בלילה הקודם. זרם החשמל נותק. הם עלו במדרגות העץ, משתדלים לא להרעיש, עוקבים אחרי הריח העז ונזהרים מהצללים, שלפתע נדמו כעמוקים ומסוכנים. דלת חדר האמבטיה בקומה השנייה היתה פתוחה למחצה. היא נעה וחרקה קלות כדלתה המפתה של מלכודת.

"תישאר מאחורי", אמרה אלה. "אני ארוץ פנימה בכל המהירות ואחטוף את הבקבוק מהארון".

"לא, אלה, אני אעשה את זה. אני קטן זריז יותר ממך".

"אתה לא מבין, יונתן, זה לא משחק ילדים. אם נאבד את התרופה, נפסיד את הסיכוי שלנו להציל את אמא".

"אז נעשה את זה ביחד".

אחת, שתיים ו... שלוש! הם ספרו יחד וזינקו לתוך חדר האמבטיה, הודפים אתהדלת ברעש גדול. ארון התרופות היה פתוח ומדפיו ריקים.

"איחרנו", אמר יונתן, מוצף בתחושת אסון. "זאת אשמת".

"עצור!" אמרה אלה. "משהו זז מאחורי וילון המקלחת".

ואכן, מאחורי וילון האמבטיה חמק בזריזות צל עבה וחלקלק. הם לא איבדורגע. אלה הסיטה את הווילון במשיכה אחת, רק כדי לגלות את הצל צולל ככריש משומן במים המלוכלכים עם שרידי הקצף האפרפר שהשאירה, כהרגלה, דודה ריטה. המים בעבעו כרותחים והעלו בועות ענקיות ודלוחות. אבל כשיונתן הכניס לתוכם את אצבעו התברר לו שהם קרים, כמעט קפואים.

"חייבים לתפוס את הגנב", קרא. הוא ואלה קפצו שניהם לתוך האמבטיה, וגילו

שהמים עמוקים הרבה יותר ממה שחשבו. מערבולת רבת עוצמה אחזה בהם והטביעה אותם, שואבת ויונקת אותם למעמקים, קורעת את בגדיהם, מוחצת את צלעותיהם ומועכת את ריאותיהם. הם התנשמו ובעטו, משוועים לאוויר, גופם כמעט מתפוצץ, גרונותיהם חנוקים ואפם מלא מים. אלה אחזה בזרועו של יונתן בכוח, וגם

הוא נאחז בה. אנחנו חייבים להצליח לצאת החוצה, חשב. אבא בבית-חולים, אמא זקוקה לנו, ואף אחד אחר לא ידאג להם חוץ מאתנו. אבל גם המחשבה הזו כבר התחילה להתעמעם בשל המחסור בחמצן. הוא חש שהכרתו הולכת וחומקת, והפעם לא המתינה לו שינה אלא משהו סופי יותר. אחיזתה של אלה בזרועו התרופפה, והוא ידע שגם היא מתעלפת. ואז, בבת אחת, נחלש כוח היניקה של המערבולת. היא הקיאה אותם החוצה בגיהוק מכוער, כביכול מאסה בהם. רגע ארוך נדרש להם כדי להתאושש, לירוק מים מטונפים, להתגבר על הסחרחורת ולמלא את ריאותיהם באוויר.

"איפה אנחנו?" אמרה אלה.

הם בהחלט לא היו בחדר האמבטיה שלהם. למעשה עמדו בבריכה רדודה ומסריחה, מלאה רפש וירוקת. מעליהם נאחז בשארית כוחותיו ירח תשוש וצהבהב שמעליו תלוי שובל ירקרק קפוא, זוהר ומעוקל כחרב שקופה, של כוכב שביט שהיה זר לשמים שהכירו. שולי החשיכה הדחוסה היו מאודמים בבוהק המרמז על קרבתה של עיר. מסביב לבריכה נשמעו קולות מתמקחים בשפה זרה וגרונית. הם לא נשמעו כאילו ישמחו לקראתם.

הלווייתן מבבל; מאת הגר ינאי; הוצאת כתר, 2006

פרק מתוך: "המים שבין העולמות"

פרק לדוגמה מתוך "המים שבין העולמות", הספר השני בסדרת "הלווייתן מבבל" מאת הגר ינאי - המשכו של זוכה פרס גפן בקטגוריית ספר המד"ב או הפנטסיה הישראלי לשנת 2007.

אודות הספר :

"המים שבין העולמות" הוא הספר השני בטריולוגיה עטורת השבחים "הלווייתן מבבל". על ממלכת בבל ניטש קרב, ולארבעת הגיבורים הצעירים נשקפת סכנה נוראה. יונתן מגלה שלכישרונו הגדול להרקדת צללים יש פן אפל; אחותו אלה, החיה בזהות בדויה של לוחם צעיר, מחפשת את התשובה לשאלה מיהי באמת; הילל בן שחר, מנהיג המורדים, יוצא למסע אל עבר התהום; והנסיכה היפהפייה נינו לומדת לפלס לה דרך בעולם אפל ואכזרי. ובמים שבין העולמות משייט לווייתן מסתורי ומטיל אימה.

"הלווייתן מבבל" הוא זוכה פרס גפן לשנת 2007 לספר המדע הבדיוני או הפנטסיה הישראלי הטוב ביותר.

המים שבין העולמות

מאת הגר ינאי

הוצאת כתר, 2008

313 עמודים

נקמת הירבוע

הירבוע המופתע הרים רגל דקה והתגרד מאחורי אוזנו, מאַן את עצמו באמנותיות על רגלו האחרת כחסידיה שגופה כדור פרווה שמן. לרטט התת-קרקעי שזרם באדוות מהמערב, לצלצול המתכתי הקצבי והקלוש, לניחוח המרוחק של זיעת אדם ועור אוכפים - זר כל-כך, ועם זאת מוכר כל-כך - היה פירוש אחד בלבד. הוא הסתובב לעבר השאר, שעמדו מאחוריו מהופנטים בחרדה ובקשב, והתפייח בבזז את לחייו. "תיירים".

המילה הכתה בהם כאריה הרים מורעב. בבת אחת נפוצו לעמדותיהם. תיירים! נכון שאיש ממכרסמי הענק לא ראה תייר בחייו, והסיפורים על תיירים התגלגלו במורד הדורות כאגדות (מי הטיפש שיתחשק לו לטייל בפנינה נידחת כל-כך של מדבר טְקֵלָה-מאקאן?), אבל התרגולת נשמרה כטקס קדוש. לרגע הזה חיכו כל חייהם. חבורת ירבעים זאטוטים דילגה בהתרגשות לאורך השביל המסומן באבנים מסוידות בלבן. ירבעית אימהית מחתה אבק משלט. הירבוע עצמו התייצב בקופה - תא קטנטן הבנוי מקרשים. הוא ספר את העודף שלו וזיגג את עיניו בהבעה של קופאי מוסמך. עשרות דודיו ואחייניו כעכעו והזדקפו על רגליהם האחוריות, לובשים הבעת בזז אדיב. הם לא היו צריכים להכיר תיירים כדי לדעת שזו ההבעה המתאימה לקבלת פניהם. הרוכבים הגיעו מהר משציפו. צל מתכתי נפרש לרוחב הרמה הצחיחה כקו כהה, ובבת אחת בקעה מתוך האבק שורה של גברים רכובים על גמלים, לבושים בשריונים וחמושים למרות שלא היתה נפש חיה ברדיוס של מאות קילומטרים. הירבוע לא התרגש. זה היה תחום השיפוט שלו. הוא הרים כפה ויישר שיערה בשפמנו אחד הרוכבים, גבר אדנותי שזקנו השחור והמטופח קלוע בצמות דקיקות ועיניו הכהות מפיקות תבונה בלתי רגילה, ולא בהכרח נעימה, ירד מגמלו וניגש לקופה. סימני האבק והצמא לא קלקלו את הדרת הכבוד שלו. קולר הזהב שעל צווארו העיד שמדובר באחד שדרפן בכיר. התייר סקר את כדור הפרווה השמנמן ונעץ בו עיניים רושפות. "נוספירופוליס", אמר, "באתי לראות את העיר המתה".

"חצי דינר כסף בבקשה." הירבוע החווה לעבר הלוחמים שמאחור. "לכל אחד." ומפני שהתייר נראה המום במקצת הוסיף, "הנחה למשפחות ולטיולים מאורגנים." בעודם מדברים הצטרפה אל התייר הראשון דמות נוספת, גבוהה וחסונה ממנו. כשהסירה את קסדתה השתחררה ממנה רעמת שיער חייתית חומה מבריקה. זו

היתה אישה. על גבה נשאה קשת שנהב ענקית מחט של ממותה. הירבוע בחן בעניין את חציה, שכל אחד מהם היה מסוגל לנקב בגופו חור שבו ישחיל בקלות את זרועו. עינה השמאלית היתה מכוסה במטפחת משי שחורה, ואילו לעינה הימנית היה מבט אכזרי כל-כך עד שהירבוע סבר שמטעמים אסתטיים עדיף לכסות גם אותה. "תעזוב את העכבר צעצוע הזה, נסראדור. הם קרובי משפחה של העכברושים מהספרייה בניווה. זרקו אותם כאן, לפני כמה מאות שנים, בתור איזו בדיחה מחורבנת". הירבוע לא אהב את הגישה שלה, והוא בהחלט לא היה עכבר. "ההנחה לא תקפה בשבתות ובחגים", הדגיש.

הגבר הגבוה התבונן בו, כשוקל את צעדיו. רגע ארוך נמתח כמו מיתר של קשת. ואז, במפתיע, שלף שקיק עור ושפך על דלפק הקופה תלולית מרשרשת ומקפצת של פנינים בצבע תותים בשמנת ומרגליות נהדרות בגוונים של צבעי השקיעה בשמים. "שני כרטיסים בבקשה".

"תרצו הדרכה אישית? אני יכול ללוות אותכם ולתת הסבר".

הגבר והאישה הפנו לו את גבם בלי מילה נוספת. "העודף שלכם!" ציץ אחריהם, אבל הם לא הביטו לאחור והוא משך בכתפיו. איזו גסות רוח. נו, מה, תיירים.

"תירגע, גאלה", אמר נסראדור לנוכח גבותיה המתקדרות שלה הגנרלית. אבל מכיוון שההבעה שעל פניה לא התרככה, הוא נאלץ לפלוט גיחוך. "היא לא מוצאת חן בעיניך, נוספירופוליס העתיקה".

שניהם השקיפו על ההריסות. הגנרלית אִרִיטראָבָה משכה בכתפיה. "אני חייבת להודות שציפיתי ליותר".

"אני מבין אותך. נוספיראת היה מייסד שושלת הלוחמים שלך, וזו היתה העיר שלו". "היא לא נראית כמו משהו ששווה שנים-עשר שבועות במדבר. בעיקר לא משהו ששווה את הסיכון שלקחנו כשיצאנו את גבולות האימפריה דווקא עכשיו".

נסראדור רטן. שניהם שנאו להיזכר במה שהתרחש שלושה חודשים קודם לכן כפי שאדם שונא סכין הננעצת בחלק הרך ביותר בבשרו. לפני שלושה חודשים היתה היכר הגדולה בבבל. חגיגות הקיץ, הדגלים, הממתקים, ההתרגשות המבעבעת. שלטונם באימפריה עמד לקבל את תוקפו המוחלט: עתיד ורוד ומוצק שמגיע לכלל הבשלה בצהרי יום קיץ עליז. אבל אז החלו הדברים להשתבש. לתוך התמונה התפרצו המורדים, ואתם הצרות. דם ובוץ ניתזו לכל עבר ועשן שחור צרב את הריאות. חיילים נהרגו, הטנקים החדשים של הגנרלית נמעכו, האֵלִמְטוֹסוֹקוֹפּוֹ שבנו הסילפות פוצץ, הנסיכה נין-אורמוז נחטפה, ושני השדים הענקיים המשומרים בעמודי הזכוכית במקדשו של מְרֹדוֹךְ - שרי צבאה של התהום - ניפצו את כלאם והמריאו אשמדאי יודע לאן, שמים ללעג את שלטונם של האחשדרפנים ומודיעים כמו כרזה ענקית התלויה בשמים על פתיחתו של המרד.

ואם זה לא הספיק, היו האורחים מהעולם האחר, הדודנים של אריטראבה, בנו ובתו של המדען עמנואל מרגוליס. נסראדור ירק. המזיקים הקטנים חדרו לבבל כשעקבו אחרי הגנרלית שנשלחה לקחת את התרופות ממעבדתו של מרגוליס. הנערה החצופה הוציאה לגאלה את העין בסכין. והנער? הוא נרעד. לנער היה כישרון להרקיד

את צלליהם של בני האדם. לכישרון זה היתה רק משמעות אחת, ודמו של נסראדור הפך לקרח כשחשב עליה. ודווקא בשעה כזו הוא ואריטראבה, כמו זוג תיירים בגמלאות, יוצאים למסע במדבר שומם.

אריטראבה התבוננה בנוף בעיון. מדבר טקלה-מאקאן היה ידידותי לעוברי אורח כלועו של צבוע. דיונות חול בצבע שتنן כהה התחלפו במישורי אבק שהצמיחו שיחים נמוכים ומכוערים. רכסי הרים דחפו את שלוחותיהם לתוך המדבר, וכעת היו על רכס כזה, שבו התחלף החול בכמויות שלא ייאמנו של סלעי מלח אדומים ומכורסמים כמו מגדלים חלולים שעיוותו הרוחות.

וזה מה שנשאר מנוספירופוליס: מבוך של קירות אבן נמוכים, מתפוררים, שסימנו כקווי מפה שחורים את מקומם של מגדלי אוב וארמונות רפאים. כרגיל באתרים היסטוריים, הדמיון עלה בהרבה על המציאות. אך במקרה הזה הדמיון רוסן היטב. שבילים לבנים מסומנים בסיד חצו את האתר וחצו את המבקרים אל השירותים הקרובים. ירבויעית צעירה קרבה אליהם בבניינות והציעה עלון מידע סוגני.

"מראס..." ריטון הלבאי הנמוך של אריטראבה הדהד בין הסלעים.

הוא הצביע על השמש השוקעת במערב, טובלת באמבטיית האפוקליפסה היומית שלה, מזהיבה את הרקיע בקשתות ובחרבות של דם ואש. "סבלנות, גאלה. עוד קצת".

השמים הכחילו והסגילו ברכות, ואז, בבת אחת, נעשו עמוקים עד אינסוף וכדור הארץ נפלט כספינה קטנה משפך נהר רדוד למעמקי אוקיינוס אינדיגו. כוכבים החלו לנצנץ כפנסיהן של סירות מרוחקות. נסראדור ידע שהירח לא יעלה. הכול חושב בקפדנות.

זה היה ליל מולד הלבנה, ואורה הגס לא הפריע להם. השקט סביב נעם לו נוספירופוליס נבנתה לפני יותר מאלף שנים. היא שלטה בנתיב השיירות שהובילו משי ותבלינים מהערים הברבריות בשטחי ההפקר המזרחיים לבבל ולערי שפלת הנהרות. אך לאחר המלחמה הגדולה בתהום, כשזיקוראת השחקים נפל לתוך הבוץ וגבולותיה של הממלכה הגדולה נאטמו, לא היתה ברירה אלא להפקיר את אחת הערים הנהדרות בעולם הנאור לחסדי סופות החול ושיחי עכונית הגלגל המתחבטים כרוחות רפאים רעבות. מה שנקבר מתחת לעיר היה חייב להיות מורחק מעין ומלב.

כעת השתנו הזמנים. הגיעה השעה לחשוף את מה שנקבר. נסראדור ספר את הכוכבים ההולכים ומתרבים בניסיון למצוא נחמה בשלוותם. כמה קשה היתה ההחלטה! מי יערוב לנזק? האם בכלל יצליח להשתלט על הכוח? אם יאבד שליטה, הדבר עלול להסתיים באסון. לאשפרבוֹשֶׁת הקדמון היתה העוצמה הנחוצה להשיב לבקבוק את השד ששחרר. האם גם הוא יעמוד במשימה?

הוא ליקק את שפתיו היבשות. איזו ברירה היתה לו? הסכנה שהיה נתון בה היתה גדולה מדי. המצב באימפריה היה בכי רע. המרד התפשט כמו מגפה. הילל בן שחר התקבל בהערצה בכל מקום שאליו פנה, וגם התהום הרימה את ראשה המכוער. סוכני חרש מהארצות הברבריות הצפוניות דיווחו על תנועה חשודה של צבא אפל בתוך הים. משהו ניסה לטפס החוצה מתוך הפיורדים של נורינגסגור ומהמישורים

האפלים של נורדאבאלה וקלמוקורסק. כוחות התהום התעוררו מתנומתם בת אלף השנים.

הירבוע הקופאי הכניס לארונות הציוד המשרדי את הפיקדון היומי שלו, שניתן לקנות בו ממלכה קטנה. הוא יצא מביתן הקופה ונעל את דלת הקרשים. שמונה בערב. שעת הביקור הסתיימה.

הוא נותר במורד השביל והופתע מהחוצפה: לא רק שזוג התיירים לא הראה כל סימן שהוא עומד לעזוב, אלא שגם היתה תנועה פנימה. שישה חיילים סחבו לתוך האתר תיבה בצורת ארון מתים ארוך ודק. אחרים נשאו גנרטור אלקטרו-סילפידי בתיבת זכוכית. הירבוע התכוון להתערב תכף ומיד בהפקרות הזאת. אך בדיוק באותו הרגע צץ כוח טבע עליון בדמות פרעוש. עד שהגירוד טופל החיילים כבר המשיכו בדרכם. פחדנים!

הוא לא חלם לוותר. הוא תכנן לנזוף בחומרה בשחור הזקן. אך האדון היה שקוע במשהו, ואיכשהו נראה שלא ישמח אם יפריעו לו. למרות נחישותו וחוש הצדק שלו, הירבוע גילה שרגליו מדלגות מעצמן למסתור מאחורי אבן. שפמו התחיל לרטוט במשהו שיצור אמץ פחות היה מכנה "עצבנות". הזר טיפס על סלע נמוך והרים את זרועותיו אל השמים כדורס שחור. ואז החל למלמל. הירבוע מצמץ בהפתעה.

שרשרות שקופות של אותיות ומילים החלו להתגשם באוויר המדבר החשוך והרקיע המוכב. מחרוזות ארוכות של אותיות השתלשלו וזהרו סביב, כאילו נפרם אריג המציאות חוטים-חוטים.

הגבר החל למשוך בחוטי המילים ולפתל אותם. המדבר הגיב באופן מידי, והירבוע שמע את נהמת הרוח המתרוממת. החיילים כיסו את פיהם ואפם נוכח הסופה שהרוותה את האוויר בחול דקיק ודוקרני. האחד שדרפן עשה תנועה מהירה ומשך בזנבו הקלוש של חוט ארוך ושקוף שנמשך - האם זה ייתכן? - היישר מזנבו הירקרק-קפוא של השביט נָכְרוּ. שביטו של מרדוך, שפקח עין על כוכבי האלים במסילותיהם במשך אלף שנים, הלך והתרחק. בקיץ הפך את פניו לשוב אל הרקיעים הקרים שמתוכם הגיח. בעוד יום או יומיים ייעלם כליל. זו היתה הפעם האחרונה שניתן לחזות בו. אורו התפוצץ בבת אחת, מתיז אותיות ומאיר את הרמה כשמש קטנה. עיניו הענקיות של הירבוע הכפילו את גודלן בתדהמה. אור השביט צייר בתוך ענן החול צבעים וצורות כפי שהשמש מציירת בגשם את הקשת בענן. מתוך קווי המתאר של הקירות הרוסים נבטו חומות, כיפות, צריחים ומגדלים, תחילה קלושים ולאחר מכן בוהקים ומוחשיים. נוספירופוליס! היא קמה מתוך אור הכוכב וערפל החול כמורוח רפאים, מתענגת על זכרה שלא דעך.

זו היתה הפעם הראשונה שהירבוע ראה אותה ממש. והוא כמעט נפל על גבו מרוב תדהמה. נוספירופוליס של אור השביט היתה בצורה ומאגרפת, עיר שמקטינה את המשוטטים ברחובותיה, מכריחה אותם לבהות כלפי מעלה, באנדרטאותיה. עיר שפסליה וקישוטיה לא נועדו לרומם את הנפש אלא לסנוור את החושים ולדכאם. הירבוע לא אהב אותה. היא היתה זנותית, גסה, מוגזמת מכל בחינה. בשחזור ההיסטורי שלהם הם עשו עבודה הרבה יותר נעימה. הרהוריו נקטעו בפתאומיות

כשהגבר, שצעד ברחובות הרפאים בביטחון, נעצר מול מקדש מוזנח. "כאן".
"התיבה", אמרה האישה. ששת החיילים נושאי ארון המתים קרבו אליה. היא שחררה את בריחי הברזל. הירבוע ציפה לזוהר שיזהיב את פניה. אך במקום זאת הוציאה חנית עתיקה, ארוכה ומכוערת, עשויה מעץ ארז כבד ומחושלת בידי נפח פרימיטיבי. חפץ שמאוד לא הולם גיברת, חשב. למרות כובדה, הרימה האישה את החנית בקלות. למרדוך הגדול היתה חנית מפורסמת שבאמצעותה הביס את התהום. אבל לאחר הניצחון על המעמקים לקחו אותה ממנו שלוש הנשמות הגדולות, שאז היו מאוחדות, והיא נשמרה כשריד קדוש במקדש בבבל. האם ייתכן? ...

"טוב מאוד", אמרה האישה בשביעות רצון.
כולם נעלמו בין קירות החול המנשב. הירבוע ניקה בכפותיו את גרגרי החול שהרוח מילאה בהם את אוזניו. עיר החול הנושב לא היתה יציבה. ענן חולף שהסתיר את אור השביט גרם לה להבהב. הכישוף הלך ונחלש, והוא הבחין שהקירות הבוהקים של נוספירופוליס שבים להיות מטח אקראי של גרגרי חול. הדבר לא גרם אושר רב לחבורה שבתוך המקדש. הוא שמע מבפנים צעקות של כעס וזירוז, ואת טרטור הגנרטור. הגבר שחור הזקן צעק מילים מוזרות, והאישה צעקה גם היא. ואז התרחש דבר מה. בתוך ערפל החול החל להתאבך עשן לבן כהה ובאוויר עמד סירחון של שיחים חרוכים, רתמות עור ישנות נשרפות וברזל מותך. בתוך המקדש התעוררה לחיים ישות חדשה. גבוהה, רעבתנית, חסרת מעצורים. הירבוע חש זאת בעצמותיו. הקירות הלא קיימים לא היו מסוגלים לחסום את נוכחותה הבלתי נעימה. הגבר בתוך המקדש צעק בחדוות ניצחון.

לירבוע נדמה שהוא רואה את צללי החיילים מתנפלים על היצור החדש וכובלים בשרשרות את רגליו ואת זרועותיו בטרם יתעשת. האישה נופפה בחנית העתיקה שלה והדבר שהתעורר הושיט לעברה את זרועותיו. אבל האישה הרחיקה ממנו את החנית כפי שמרחיקים נתח בשר מחיה הקשורה בשרשרת. היא צחקה. תראה, נסראדור, הוא מפחד ממני. הוא יודע שהנשמה שלי היא נשמת נוספיראת".
"הוא לא מפחד מכלום, גאלה. אל תשלי את עצמך. רק תדאגי להרחיק ממנו את החנית. ככה נוכל לשלוט בו".
"מי היה מאמין, מרדוך הגדול קשור בשרשרת כמו כלב".
מרדוך.

אז כאן היה כל השנים האלה. ממש כאן. במדבר. הרי איש לא ראה אותו באלף השנים האחרונות, שבמהלכן היה נערץ ברחבי האימפריה. מסתבר שהאחשדרפנים החביאו אותו ממש מתחת לשפמם של שומרי האתר ההיסטורי.
הירבוע ציץ במרירות. איזו חוצפה! יכלו ליידע אותם. האם לא בוטחים בהם? אילו היו יודעים שמרדוך טמון כאן, האם לא היו דואגים לפחות לשים שלט יפה?
לחיינו התנפחו בזעם. אך ברגע הבא התחלף זעמו באימה. הכוח שהוער מתרדמתו החל לחלחל דרך הקירות הדלילים. שתי עיניים בוערות כלפידים סרקו את החושך, לא מחמיצות את סימן החיים הזעיר ביותר. הוא התכווץ ונצמד לקרקע, וכל שעה בפרוותו חושמלה מקרבתה של נוכחות מצמיחה שברגע אחד של התעניינות מסוגלת לאחוז בך בצבת ברזל ולשרוף אותך באש תובנתה.

החפץ דקר את כרסו הרכה של הירבוע. הוא ביקש לזחול על גחונו ולהתרחק, להיעלם מהמקום חסר המזל. אך גופו קפא בפחד. מאום לא נסתר מהעיניים הבווערות. תנועה זעירה של שפמו חשפה אותו לתשומת הלב החורכת, ושני לפידים זוהרים התמקדו בו. מהו פרק הזמן שלוקח לאליל עליון לסקור חיייתמדבר זעירה כל-כך? אלפית השנייה או פחות? אך הירבוע חש שלבו וכליותיו מותכים באור העז. למשך חלקיק של רגע היה בלתי נפרד מהתודעה האדירה, ובמהלכו ראה את עצמו בבהירות: מכרסם עלוב, שמן, מזדקן, נפוח מחשיבות עצמית. המראה היה מחריד. האם זה באמת אני? זעק לבו הקט. מזל שהמבט האיום הרפה ממנו, משום שעוד אלפית השנייה היה יוצא מדעתו. אבל האליל העליון - עלבון נוסף - לא מצא בו אפילו גרגר שלעניין.

הוא רבץ על כרסו, מתנשף כמו משהו ששיטפון מדברי לעס והקיא. מבין קירות החול נפלטו החוצה חיילים שמבט האש חרך אותם. כמה מהם נפלו על האדמה ללא רוח חיים. הוא הניע את רגליו ברעד, וברגע שגילה שהן מסוגלות לשאת אותו מיהר לדלג במעלה השביל, לפני שיתרחשו אסונות נוספים. בכפות רועדות פתח את ביתן הקופה והדליק את העששית שעל שולחנו. לאט-לאט שבה אליו נשימתו. למרות כל הפגמים הנוראים שחשף בו מבט האש היה יצור עז נפש. הוא יראה לחוצפנים האלה! הוא ינקוט נגדם אמצעים חמורים. הוא הוציא מהארונית את טופס התלונה החריף ביותר, זה ששוליו מוקפים במסגרת מאיימת של דיו אדומה, ובחן אותו בהנאה. זה ילמד אותם לקח! כשלושנו משתרבת מפיו מילא את הטופס ולא השמיט דבר. למטה חתם "הממונה על האתר ההיסטורי, צפון-מערב מדבר טקלה-מאקאן, "והוסיף חותמת גומי סגולה, "דחוף!" בעוד חודשיים-שלושה לכל היותר תעבור שיירה שתוכל לקחת את מכתבו ולהפגיז את העולם התרבותי. הוא רחץ את לחייו בסיפוק